

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАН“
виносить: в Австрії:
на цілий рік . . . . . 24 К
на пів року . . . . . 12 К
на четвер року . . . . . 6 К
на місяць . . . . . 2 К

За границею:

на цілий рік: з щоденною ви-
силкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою дівчи в тижні 6 до
ларів або 12 рублів; з висилкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і вірі не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Загальний страйк вуглярів в Англії.

(X) Англія опинила ся у велими грізним положенію. На день 1. березня назначено реченьце загального страйку робітників в копальні вугля. З незвичайною тривогою відкладають висліду переговорів, що відбуваються між робітниками-вуглярами з одного боку, а роботодавцями і правителством з другого. Від висліду сих переговорів буде зависіти, чи Англія попаде в грізне господарське переселене, котрого наслідків і шкід в господарських і суспільнім згляді не можна собі навіть поки що уявити. Король Юрій вільє собі предложить висліду дотеперішніх переговорів, в котрих беруть участь представники союза вуглярів, крім того около 70 власників копалень, а з правителства міністер-предсідника, міністер заграничних справ, міністер скарбу, предсідника торгової палати і славний „мировіврек“ Жорж Асквіт, котрому нераз уже повело ся такі спори полагодити. Все тає становив певним доказом, що на можливий страйк сподідають в Англії як на велику вародну грозу, вважають се політичним і державним питанем. „Було би се найбільше народне нещастя в нашій історії“ висловився ся минувшою суботою про свою справу міністер загран. справ Сір Едвард Грей. Вже самі приготовлення до сего страйку викликають страшне вражене і тривогу. Адміралія закупила величезні засоби вугля в Америці і розсилає по всіх усюдах, щоби обезпечити свободний рух флоту. Зелінці в Лондоні і електричні трамваї також загрожували значні засоби, щоби хоч на 2-3 тижні обезпечити рух. Але найбільше загрожували дрібні фабрики і приватні люди, котрі не мають спромоги запевнити собі вугляні за собі на довший час.

Вуглярі, котрим розходить ся о значні підвищені плати, повносили вже всюди ви-

повіджене роботи на 1. березня, а роботодавці заявляють, що волять скоріше чесно згинути, ніж піддати ся „неоправданим домаганням“ вуглярів. В усіх промислових і торгових кругах настало велика тривога. Ціна вугля підскочила страшенно в гору, майже в двоє, бо підприємці починають задержувати свої засоби, щоби приготувати ся на всякі можливості. Великі фірми, особливо зелінських витворів вже тепер були приневолені задля недостачі засобів вугля висловити услівно службу своїм робітникам. Многі тисячі робітників втратять отже службу вже з почином страйку, а коли б страйк потривав довше, то одна витворна (фабрика) за другою була б приневолена застосувати всяку роботу, бо щоденно потребається 2 мільйони тон вугля, а немає спроможності привозу вугля зза кордону задля становища моряків і робітників в пристанях. Таким способом застосував ся все промислове і суспільне життя, а які мало би се наслідки в новій державі, можна собі легко уявити. Всі машини по витворах стали відійти, не відійшов би ані оден зелінничий поїзд, не виплив би з пристані ані оден корабель. Довідок поживів з заграниці перервав би ся або обмежив би вельми дрібних розмірів, а треба собі уявити, що Велика Британія спроваджує свою позицію по більшій частині заза граници. Після статистичних виказів з останнього року доводиться щоденно для 45 мільйонів населення поживи за круглих 17 мільйонів корон, а до того майже половину маса і збіжка. На случай довшого страйку край був би, як справедливо пише „Daily Mail“ похожий на облогу вигоджуваного міста, без поживи для мільйонового населення.

Зовсім зрозуміло, що правителство не може до того допустити і буде приневолене зарадити сему хоч би найстрогішими насильними способами. Але й короткий страйк не виключає страшної грози, що часть дорогоцінних копалень могла бути знищена, а таким способом запропастилаб ся великанська частина народного добра. Тисячі помп працюють

днями й ночами, щоби богаті копальні вугеля віронити перед заливом напливаючої води. Колиб сі великанські помпи станули задля недостачі палива лише на кілька днів, то в багатьох случаях дальнє видобуване вугля стало би там неможливим.

Посеред робітничих верств гірничих вуглярів розбудили ся нечувані досі на англійській обставини пристрасті. Лише скора і розумна поміч правителства може сумісно зарати. Розуміє ся, що серед такого положення всі хоч би як важні питання внутрішньої і зовнішньої політики відсунені на далеке місце а вся цікавість звернена на одно питання: війна чи мир? Страйк посунений до крайності. Чи в останній ще хвилі наступить побіда здорового розуму? Виглядів на порозуміння ще не видно. Однак не можна терпіти надії, що правительство зуміє відвернуті від держави страшну грозу в останній хвилі, а перші дні сего тижня мають сю справу наконечно рішити.

Допись з Городенки.

(Віче в Городенці).

В минулій вторник відбуло ся віче в Городенці. Замітне оно як ізза промови посланця Окуневського про положеніе, так і певної реакції супроти демагогії радикалів в тутешнім повіті. Посол Окуневський говорив насамперед „що чути в далекім світі“, в Португалії і в Хівах. В Португалії жив король, що гайнував маєток та не дбав про свій край. Інша за тим скіпути: престола відвездли до Англії і казали, що „вже тобі більше над нами не царювати“. Але король хоч у чужім краю, таївські все насилів своїх слуг та бунтує народ, та в сподіві зі священиками робить неспокій. Братовчайча війна точить ся, кров льеться. Та: поступає народ християнський. А там далі в Азії живе другий народ, що его чиляє на 400 мільйонів душ. А він визнає релігію такого Будди, що то заборонює не то

вбивати другого чоловіка, але і маленького комарчика. А той народ поганський, нехристиянський, використовуваний своїми цісарями і забажав також і собі волі ширшого права, таї і уложив ся спокійно без проливання крові? зі своїм цісарем, що „ось то ти цісарю будеш мати і пенсію і двір і ми тебе шанувати будемо, але щоб ти далі рядив нами, ми не хочемо. От і так в спокою погодилися. Так зробив народ нехристиянський“. Обітній події на далекім світі вказують, як то народ тепер не вдоволяється вже своїми цісарями та королями, але сам собою хоче рядити і бути сам своїм пана.

Таке саме творить ся і в Англії, вже тут у нас в Європі. Се малий край але своїми кораблями вмів завоювати багато світу і тримати його в неволі. Такими краями є Канада та Індія. Тепер в тій Індії король англійський Юрій коронував ся і єму робили велику параду, але народ індійський, що стогне від сочок літ у неволі, окаже чим раз більше свое недоволене і колись може небавом пробудити ся, щоби помститися за свою кривду. Я видів колись великий образ малия Верещагіна, що представляв, як половина Індії в попривязували Англії до канонів і так їх розтрілювали. Так то робить народ християнський. А у самім краю такої в самій Англії, то пані та льорді сидять на мастиках, тримають ріжких слуг та насилують з них зрабованих чужих країв та насилують ся. Але і тій славі та зглядному спокові вже мав бути недавно тому конець. Ото цісар німецький став собі кораблі будувати, таї каже: „Гей, тай я також хочу виплинути на море“. А Англії тогод не схотіли, таї з вийшла гроза війни. Але се вдалось залагодити гр. Еренталю, котрый був і нашим приятелем, бо ми чуємо, що тепер в Віднія вісінній вітер.

Далі розказавши про межодержавні відносини та Італійську війну в Тріполі, передивив бесідник і на нашу державу та виказав, як держава задля ріжких невзгодин народів

Осип Маковей.

Істория одної студентської громади.

(1884—1887).

Уже дехто з моїх шкільних товаришів починає згадувати молоді літи — певний знак, що ті літа вже минули і не вернуться. П'ятнадцять літ відгають уже всі товариші з академічної гімназії у Львові, що в червні 1887 р. складали іспити зрілості. Одним сей тягар літ що зовсім не важкий, інших придавив уже до землі. А кількох товаришів уже минуло ся. Було нас 34, що тоді ставилися до матури, і от не пройшло ще чверть століття і вже шістьох з нас немає між живими...

Але живий живе гадає і хто з нас тепер ся чи так бере участь в житті суспільності, сей нераз і застновляє ся над тим, як нас виховували у школах, що ми такі, а як інші.

Так ось недавно у „Діл“ посол Вячеслав Будзиновський пробував відповісти на те, чи добре виховували нас у гімназії з боку національного — і як ми самі дбаємо про свою освітість. Читаючи спомини п. посла, я мав вражене, що він не все запам'ятав з того, що діяло ся в академічній гімназії в часі від 1884—1887 р., і дещо описав не зовсім так,

дову попередніх думок, назибраних так само з книжок та з розмов, але не перетривали з тої простої причини, що ще критичний розум був за немічнай..

Так сей днівник став мені тепер у пригоді і я можу оповісти дещо докладніше про свою громаду учеників, з котрої вийшло досить багато добрих робітників для народу, хоч професори з гімназії мали з нами нераз гіркий клопот. Не буде тут додавати нічого з моїх пізніших дослівів і не буде вими звітів про записок з минулих літ, — дам усему таке освітлене, яке находиту у своїм днівнику, хоч дещо мушу промовчати з уваги на живих людей.

Тайна ученика громада — се не була видумка учеників одинокої за моїх часів української гімназії у Львові — давно вже були тайні громади нашої молодежі по польських гімназіях і давали ученикам те, чого не давала школа, себто національне виховання. Про академічну гімназію у Львові в часі, якій я запам'ятав (1879—1887) не можна було сказати, щоб тут занедбувано сюторону виховання молодежі, — було тут богато педагогів, які зробили би честь і найкрасіші школи; був і директор, пок. о. Василь Ільницький, правда, чоловік старої дати, але до молодежі дуже прихильний, хоч нераз сварив учеників страшно, — однак знати було у гімназії значний московіфільський вплив і страх перед властями, щоб одинока українська гімназія не мала злій слави — і сі два моменти споняли нераз живіші життє між учениками.

Ся обставина викликала в учеників потребу свого кружка для самоосвіті.

Почало ся се тим, що в перших трох місяцях 1884 року ученики п'ятої класів академічної гімназії у Львові вадавали з ряду три гектографовані часописи: Молодецька праця (вийшло 5 чисел), Зільник молодецьких праць (вийшло також кілька чисел) і Чортік (одно число). Крім того була ще писана (не відбивана гектографом) часопис Сірка.

Першу часопис видавало кількох „редакторів“, другу Осип Сайко, котрый небавом потім з двома ще товаришами, Лиском і Желізком, виїхав до Київа до духовної семінарії (здаеться, тут заважили якісь московіфільські впливи); інші часописи редактувало також кількох. У всіх цих „часописах“ були поезії, повістки, комедії, історичні і літературні статті самих учеників, анекdoti і т. п. Ціла кляса знала про сі „видавництва“ і хотів, сей купував поодинокі числа. Очевидно, не могло се на довгий час лишити ся тайною — і так небавом господар кляси, проф. Олександр Борковський, спинив енергічними, а для нас легко зрозумілими словами, редакторський запал своїх учеників.

(Дальше буде).

межи собою „не знає на котру ногу ступити“. Мадари, Чехи, Хорвати, Італійці, на Шлезку і у Львові по всіх майже соймах усіх країв ведеся борба і здається, що правительство мусить кожому трохи „попустити“, бо саме у великім фінансовім клошоті. І наші Русини підносять голову. В соймі грає обструкційна музика, посли жадають 33% послів і округів одномандатових. Свари і домагання про університет, театр і школи утихи, бо тепер то найважливіша справа — як її програмо, то пропалисьмо на кілька десятирічок. В тій справі між собою двох ворогів — се русофіли і християнські супільніники ітд.

Яко ширій демократ не міг п. посол здергатись від близини їди ненависті на христ.-супільніники, котрих програми навіть не знає, коли каже, що христ.-супільніники в воєні програмі виборчої реформи та народу. Видно, що п. посол красне студіює німецькі часописи, якії, і поглядів про справу набирає до перша з чужого освітлення. Якоже дивним віддається і те, що п. посол до ворогів не зачіслив і радикалів, тих правдивих ворогів народу нашого. Видно, що не хотів своєму адлятузові правди сказати, або наразіться а скававши те, про що поняття не має, забув згадати про радикалів. Поняття про християнство і поганство виходить у него в такім висококультурному розумінні релігійності взагалі, що поганство являється у него забороном всякої ідеалу і він мало що не рад був відновити се питання у нас, ідучи слідами Юліана Апостата. Український буддайзм з „Діла“ найшов ще одного приклонника в особі пана мецената, що певно покурюючи опію, в якій арабській каварні у Відні розніжив свої релігійні почуття до того степеня, що комарчик у него більше вартий життя, чим просто людин-мужик, в котрого душі убивається в той спосіб віру, використовуючи до того патріотизм. Шкода, що п. меценат, ізза своєї відваги прозваний Поляками „Wawelskim smociem“ так бойтися ся вбити комаря. Якоже то осоружне, мішати поняття і гнучі банди селянинов, що розязавши рот слухає таких мудроців. Справді демагогом бути не штука, особливо, коли хто знає тій приспані інстинстичні темні верств. А хто не має віри сам в те, що голосить, той став огидливим циніком. Трибуналу повинен мати красну совість, якого виборці, бо лише тоді буде міг совістю сповнити свою обов'язку. Наслідовав соціалістичні проводи з великою столицею у нас, се що таке неприродне, що ніяк не може причинити ся до піднесення німбу пана посла у людей, котрі трохи лише знають сьвіт і розуміють добре теперішні маневри наших політиків, чим мужик на селі, і дивоглядну бесіду пана посла осуджують з цілком іншої точки.

По нім говорив п. Коптюк про виборчу реформу а потім забрав слово звісний із племені небелиць, радикал Радуляк. Та нині єму більше ніяк не клеблась, мимо ріжких радикальних реторичних цілівок, чим раз більше плутався, аж вкінці дійшов до висновку, що він не підходив до радикальної тактики, що замало в кричачі, але треба взявшись до праці і т. д. При тім не обійтись без того, щоби не похвалив своїх радикальних послів.

По сім слові поспілав о. Пісецький, що б п. др. Окуневський пояснив людям, яка то є справа з українським клубом в парламенті і чому властиво посли радикали до чого не вступили.

На те одвітив п. посол, що справді послі радикали не вступили до клубу, чим дуже ослабили силу українських представників в парламенті і що се наступило як ізза чисто личних понук, так і партійних зглядів. Також часта неприсутність послів дуже мноого щодить справі.

На таке слово народ зібраний вже представів вірити словам п. Радуляка, але окликами „ганьба їм“ і т. д. дав вираз своєму негодованню. І коли хтось ще підніс голос, що Стефанік, посол-радикал з Городенчини, не показується до Відня, не помогли ніякі тоді толки Радуляка, що в друге забрав голос та хотів витолкувати їх перед народом. Коли так ще були додіпали і другі съвященики (на вінчані було аж 8, досі не бувало число) із своїми съвідомими парохіянами, були радикали, що порозставлювали по салі хотіли других перекричати, тим пізше упали на своїй популярності і безличності. Отже бодай одна ясна хвилинка з цілого віча.

Она і показала, що праця съвященикства

преці потрафила декого отверзити, она й показала, що на будуче съвященики повинні зі своїми людьми все як найчисленіші прибувають і дати пізнати, що з ними також треба числити ся.

По ухваленню тепер на часі резолюцій, приняті на внесені о. Пісецького, щоби внести протест проти торгів, які відбуваються в Городенці в рускі съвіта, тим більше, що они в латинські съвіта не відбуваються ся.

9. O. F.

Допись з Лемківщини.

(Православіє і московійські съвященики).

Коли в Галичині почали показувати ся явні ластишки ширена православія і цареславія, тоді наші Епископи уважали потребою написати спільні листи пастирські з остерого перед схизматицькими затіями. Та передовсім сей лист як і окреме письмо відносився до Лемківщини, бо ту сі ластиочки пропаганди схизматицької мали найдогдінші гніздочки до виховування своїх ребят.

Та щож — сі, що мали перечитати сей лист, замість його перечитати і належно пояснити і взявшись до праці, — зовсім не читали, або читали так, як ім було вайдогдінші.

Що більше, московійські отці чулися обидженими, що Епископи съміли з чимсь по-дібним виступити, та звернути увагу на схизматицьку агітацію. А наколи на однім соборчику в деканаті мушинськім, оден съвященик виказав на підставі неизбитих аргументів, як брошур і часописів схизматицьких, ширені схизматицької пропаганди, то кондеканальний отці обурилися на него за се і висказали ему в протоколі своє „возмущені“.

Розуміється, за се дісталі від духовних властивостей догану. Лиш не знає, чи всі о тім знають. І помимо сих упімнень духовних властивітів отці московійські не задавали собі праці на проповідях пояснити народові ріжниці віри, бо тим способом були страти народі в ареолю „рускості“.

За се съвящеників народовів за вияснені ріжниці віри і за пояснені слово „католик“ стрінуло у народі підозріві про польщені о раді, бо „твірді“ отці тієї справи ніколи не порушили. Тому ся нісість застало народі неприготуваним. За те твірді отці дуже часто називали нашу віру „твірді“ (твірді партия) руську (читай російську), православну а слово „католик“ католицький не тикалі, бо не хотіли народові отворити очі. І виробилось у народу поняті, що Українці се „католики“ — або Поляки — а отці твірді — се правдиві съвященикі „руски“, бо они голосять католицьку віру.

Темний народ вірив своїм демагогам, тим більше, що рубель і съвітські агітатори підпомагали удержувати отців народі в блуді. З проповідальниць плакали московійські съвященикі, що Українці запроваджують нову віру і нові молитви для своєї віри. І народ съвіті переконаний, що Українці — се нова віра.

То диявольське діло отці московійські умисно пустили в рух, не боячись відного, навіть Бога, коби лиш ширити свою російську ідею і навіть ложию на проповідях воювати супротив Українців! Епітетів, які дістались Українцям на проповідях від отців московійськів, не списавши на воловій скірі. Здається, що о. Курилло з Фльоринки, — котрого навіть в суді за се засуджено, о. Гнатишак, і інші московійські мають спеціальні слова до прізвищ та епітетів на Українців. — Тим часом, серед такої шаленої ненависті отців московійськів до Українців, уявляється платні агітатори, навіть сини католицьких съвящеників московійські Качмарчики, Гнатишаки, Кушвари і др. поміж народі і ширили свою пропаганду право- і цареславну. А отці московійські гей ті фарасії сиділи тихо і кричали, як іх хто зачіпив, що они непричастні сему.

Хтож вине сemu, що Лемко так скоро приємнає схизму, о котрій не має поняття. Боял бы він знав ту гність церковну і духовенства московійського, то він бы не йшов так скоро за своїми православними агітаторами. Се лише одна цівітка московійської гіпокризії у духовенства московійського. — До баламутства помагає їм також слово „православні“ котрого значення народ не розуміє —

а отці московійські сего не порушають, бо їм з тим добре.

Інаважки опираючись на тім слові уживанім в нашім богослужінні, голосять: так с, ми є православні. І тому не дивно, що передовсім в тих селах ширить ся православе, де суть съвященикі народові, — бо там народ думає, що їх съвященик запровадить нову віру і тому нарід хоче вернути назад до православної а не до католицької віри, — В селах съвящеників московійськів на разі менше ширить ся православе, бо нарід думає, що він і єго съвященик в православний. І тому раді іде на богослужіння Сандовича-батьушки.

А коли прайде наказ зробити місію, то хітря декані вишлють проповідати Українців съвященика. Нарід упередженій думає, що він голосить нову українську віру католицьку і з місії нема користі, лише користь має цареславна пропаганда. А ось знов прийшов новий лист пастирський о православю. А чи всі отці його перечитали? Вже зачувати, що одні цілком не читали, як пр. о. Дуркот в Лабові, другі лише де що перечитали. А се декані подадуть до відома, що всьо належите перечитано і о всім поучено (sic!) І чи дивно, чому не належить принимати на теолігію „каца-пів“ коли съвященикі московійські, що присягали вірність кат. Церкви і Епископові ігнорують Єго зарядження. Щож доперва робили інні ребята вийшовши зі школи новіших Дудкевичів. О руки проч вам від Церкви католицької. Она же має годувати собі ревнегатів і апостатів кат. віри.

Ексц. Епископ Чехович, щоби зарадити злу, скликав нараду всіх оо. деканів. Та тут показується знов те саме, хто винен, що православе ширить ся — Українці! Отсе відповідь москви відпоручників! Але вкінці рішено схизму ніщити, а в тій цілі мають відбутись по всіх деканатах соборчику до обговорення способів борти. І в деканаті мушинськім має відбутись ві второк т. в 27. лютня с. р. соборчик в тій цілі. Він має відбутись в Криниці. Та вже заповіджене сего соборчика виглядає дивно, бо він має відбутись не у пароха, а не в церкві лише в приватній віллі. Що більше навіть ве заповідено, що съвященикі відправили в Криниці в церкві Сл. Божу, або проповідь о пропаганді схизми, виголосили, та люді висловідали. Нічого з того не буде, лише в приватній домі має бути рада. Може і лучше, що се відбудеть в приватній домі, бо звичайно в тутешнім деканаті соборчику є нераз профанацію дому Божого.

Не знати також чи громити на нім будуть, як се було на похороні бл. п. о. Париловича. А може, що дай Боже, не зрячі прозрять і стануть з Савлів — Павлами і ся хвіла буде як раз тепер пожадана. Побачимо.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати вам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Політичний огляд.

Заграниця.

Італійско-турецька війна переходить ймовірно в нову фазу подій. Минається зима, минається також бездільність італійської армії.

В суботу, о год. 8:40 рано з'явилися 2 італійські воєнні кораблі в порті міста Бейрут і візвали начальника міста, щоби видав їм турецькі канонірку „Аву Іллях“ і торпедовець „Ангора“. Заким ще начальник міста вішов в переговори з італійцями, розпочали они огонь, затопили канонірку, знищили зловій уряд і вині були будівлі в Бейрут. Населене міста мало втечі в гори Лібанон. Під час бомбардування згинуло в місті 15 людей, а близко 100 осіб віднесло рани.

Чужодержавні кораблі, що стояли в порті, а також консулати вивісили свої хоругви як признаки нейтральності.

Після бомбардування, коли італійська ескадра відчалила з порту, прийшло в Бейруті до поважних демонстрацій проти чужоземців. Одного російського підданого вбито. Справу знищили турецькі кораблі в порті так представлюють турецькі власти: О год. 7 рано з'явилися 2 італійські панцирні круїзери типу „Victorio Emanuele“ і два транспортові кораблі перед Бейрутом і заражали видання канонірки „Аву Іллях“ і торпедовця

„Ангора“. Туре ці вісінні кораблі заняли сей час боєве становище. Під час коли власті радиали над нотою, висланою італійським контр-адміралом, Італійці ще перед упливом речинця розпочали бомбардування. Турецькі кораблі боронилися хоробро. „Аву Іллях“ влучений кількома кулями, ставув в поломіні, електричний котел експлодував. Осаду і оружje, о скілько се було можливе, висаджено на сушу. Остаточно „Аву Іллях“ і „Ангора“ затоплено. По бомбардуванню ворожі кораблі зникли, однак в дві години пізньше повернули і острілювали вистаючи ще над водою частини знищених кораблів. Одне стріл вдарив в будівлю отоманського банку і в часті його університету. Опісля війські кораблі відпали. Населене було в першій хвилі обурене. Завдяки розпорядкам власті привернено лад. Валі обіхав місто і оголосив проклятію, котрою удалося ся ему утихомирити населене.

На підмогу Бейруті вислано з Дамаску з швадрони їздців; також населене міста уоружило ся.

Після найновіших телеграм знищено в Бейруті цлову будівлю, доми отоманського банку і два приватні доми. Около 30 осіб утратило життя а 100 в раневих. Чужоземці не понесли шкоди ні на здоровлю він на майні Італійській ескадрі, до котрої крім висше названих кораблів належать ще кораблі „Garibaldi“ і „Ferruccio“, проводив адмірал Фаренвел.

В Бейруті проголошено воєнний стан. Турецька рада міністрів рішила видалити з війствів Алепо

мають діло до послів буде в партері від північної сторони парламентарної палати уладжена жданія, сполучена ліфтом з І. поверхом, де находитися велика сала парламентарних нарад і майже всі комісійні салі. До теперішньої звичай допускати публіку до великої колоннової галі в партері, буде знесений. Подібне уладжене було сего року в галяцікім соймі.

Українські капелюхи. „Нова Буковина“ пише: На дуже оригінальний помисл прийшла жена съвященника з Луки, Сидонія Гайдай, виробляти з наших мужицьких домашніх виробів і вишитих женьські капелюхи, які тепер виставлені в красивім базарі в Чернівцях. Капелюхи виготовлені після найновіших моделей і на пречуд гарні. Вистава сих капелюхів потриває всього три дні, по чим їх вишиле ся до великих модних домів у Відні і Парижі, де они певно свою красою звернуть на себеувагу.

Міністер Білінський відніс рекорд над... Собісним. Др. Білінський — пише „Glos narodu“ в першим Поляком, що буде управляти мусулманами. Великому королеві не дала судьба панувати над ісповідниками ісламу. А др. Білінський, хоч не відніс ні одної побіди, володів над 800.000 мусулманами в Босні.

Голод в Росії. На основі звіту російської міністерства внутрішніх справ, видано на усунення нужди в губерніях, навіщених неурожаєм, до дня 14. січня с. р. 844 міліонів рублів.

Жидівська демонстрація в Чернівцях. З відтам доносять: Жидівські академіки, котрі групуються в створицях „Зефіра і Емуна“ зажадали від декана правничого виділу признання окремої жидівської народності та дозволу на ношене народних відзнак. Декан Пельчек відповів, що академічні закони не дозволяють на призначені окремої жидівської народності, та заборонив приходити на університет в народних відзнаках. За си урядили вчера жидівські академіки перед мешканцем декана демонстрацію, так що мусіла вмішатися поліція, котра демонстрантів розігнала.

Окрадане голодніх. В оренбурзькій губернії, де найбільше дася відчувати голод, викрито, як доносять з Петербурга, богато надувати при роздаваню запомог з державних фондів. Управлювано там на найвищу скандаль хабарі. Запомоги одержували ті, що могли оплачувати ся чиновникам, переважно самі багачі, коли тим часом нуждари мерли з голоду.

Нагорода за прислугу. Коло Ільонова на рос. Подію їхав недавно на мужичім возі богатий жид, котрий, стрінившись по дорозі іншого жида, попросив его сідати. На три verstvі від міста новий подорожний почастував жида і муника панікосами, після чого оба поснули. Подорожний забрав тоді жидови 600 рублів а у муника 5 руб. Коні заїхали самі до містечка, в котрім не було лікарів. Мешканці думаючи, що оба подорожні померли, жида сейчас поховали жидівським звичаєм, а муника відвезено до трупарні де він другого дня пробудив ся і про все розказав. Сейчас відкопано жида, на котрім ціла сочка була пірвана а тіло подрапане. Жид вже не жив, а муник виздоровів.

Снігові бурі. З Петербурга доносять, що з причини сніжних заметіль згинуло в омській губернії 222 осіб.

Самоубийство з перепонами. Сеї суботи о год. 1. вночі почули прохожі на площі Стрілецькій у Львові відголос револьверового стрілу, а після сего побачили утікаючого чоловіка. Прохожі, зумяючи, що се опришок, пустили ся за ним, щоби его придергати. Тимчасом неизнакомий мужчина, добігши до старого Ринку, скрив ся за купу цегол а по хвілі дав ся чути другий стріл. Коли надібгли люди, застали на землі вже трупа. Візваний лікар ствердив смерть насілком перестрілено мозку. З цілого перебігу справи видно, що неизнакомий не був опришком, а стріляв лише до себе і то з наведеними перепонами. З найденником при самоубийниці листів стверджено, що звав ся він Павло Банах, був електротехніком, а причиною самоубийства була... нещаслива любов.

Велика крадіжка. П. Софія Гробіцка з Варшави дала сими двама телеграфічно знати львівській поліції, що їй вкрадено 50 тисячів рублів цінними паперами і колію бриляントову, вартості 25 тисячів рублів. Рівночасно подала п. Гробіцка, що о крадіжці підозрює вандрівних масажистів з Галичини Василя Дикого і Мартина Дошицького. Львівська поліція розвела зараз енергічне слідство, котре вика-

зало, що при ул. Хшановської ч. 12. мешкає дійсно якийсь Дошицький. Після довірочних донесень мак він в послідніх дніях виїздити кілька разів зі Львова в незвісні напрямі. Дошицького арештовано а під час ревізії в його мешкані знайдено около 2000 К. Запитаний, куди він їздив в послідніх часах, відповів він, що не може того сказати, бо розходиться ся тут о женщина, котрої назвище і місце осідку „гонор“ не позволяє ему подати. Поліція не повірила тому, і поки що замкнула его в арешті. Далі до доходження виказали, що Дошицький є рідним братом Дикого і що назвище Дикий змінив за приволом намісництва на Дошицький. По замкненю Дошицького до арешту поліція сподівається, що він оставає в зносинах зі своїм братом і порозумівся з ним листовно, приказала пильнувати его мешканія при ул. Хшановської. Не остало то без успіху. Дня 20. с. м. вечором наспіла до Дошицького дешпа з Відні, в котрій вадавець просить о прислане ему телеграфично 200 рублів під адресою: Броніслав Poste restante. Відень головна поча, Львівська поліція затягнула зараз до віденської з просьбою, щоби того Броніслава, коли прийде відбрати гроши, арештовано. Так і стало ся. Віденська поліція арештувала Василя Дикого і знайшла при нім всі вкрадені цінні папери і брилянтовий напійник. В виду того пані Гробіцка не потерпіла ніякої шкоди. Оба злодії то молоді люди, один з них має 20, другий 23 літ.

З жити „Просьвіт“ на Україні. „Просьвіта“ в Мануйлівці коло Катеринослава в тепер одвоює з найдіяльніших „Просьвіт“ на Україні, о скілько, розуміється, та діяльність дася з розвинуті в межах статута і за дозволом українофобських властей. Дня 11. лютня проф. Д. Еварницький викладав в тім тові „про внутрішній устрій на Запорожжю“. В сих мясницях „Просьвіта“ уладила дві аматорські вистави: „Зимовий вечір“ з „Вечерницями“ Ніщинського і „Степовий гость“ Грінченка, а також дитячий ранок для дітей членів товариства і родину вечірку зі сівками, декламацію і танцями. Мануйлівська „Просьвіта“ одержала тепер дозвіл на продажу книжок замовила вже книжки в Києві.

Миколаївська „Просьвіта“ уладила дня 18. с. м. аматорську виставу „Запорожца за Дунаєм“.

Росія проти Зединених Держав. З Петербурга доносять, що націоналісти скликали там велике віче для запротестування проти Зединених Держав. В вічу брало участь 2000 осіб, багато членів думи і державної ради. Ухвалено резолюцію з домаганням, щоби правительство замкнуло доступ до Росії загалом всім американським Жидам, хоч би они занимали найвизначніші становища суспільні, як також підвісило цла на всі американські товари, та щоби були заведені діякі окремі оплати від американських товарів і кораблів.

Оповістки.

Стипендії і підмоги Товариства „Просьвіта“ у Львові. На засіданні Гол. Виділу дня 20. лютня розділено стипендійні підмоги на розписаний конкурс дня 15. листопада 1911 р. виплинуло 212 подань. З огляду на се, що Гол. Виділ має до розпорядимости усього 27 ціліх стипендійних підмог, а богато молодіжі потребувало конечно помочи, треба було діякі підмоги ділити. Через се прийшов Гол. Виділ з підмоговою вправді меншими квотами, однак більшому числу петентів.

Постійними запомогами наділено: 1) Зі стипендійного фонду ім. о. Івана Залудцого в квоті 340 К: Михайлія Бараніка студ. III. року фільофії у Львові. 2) Зі стипендійного фонду ім. Евзебія Грушевського в квоті 200 К: Дионізія Грушевського, студ. II. року медицини у Львові. 3) Зі стипендійного фонду ім. Франца Фроша в квоті 180 К: Опрішка Івана, уч. II. кл. гімн. в Перемишлі. Одноазовими запомогами наділено: 1) З фонду ім. Теодора Качали в квоті 240 К: Панчука Івана, студ. IV. р. філь. у Львові. 2) З фонду імені Михайлія Сножарського в квоті 180 К: Глібовича Сильвестра, уч. VII. класі гімн. в Станіславові. 3) З фонду ім. Ольги Гузарів Левицької в квоті 24 К: Галущака Йосифа, уч. VII. кл. академічної гімназії у Львові.

4) Одноразові підмоги зі стипендійного фонду ім. О. Станіслава Новосада одержали: а) ученики: Львів, Акад. гімн. Мушкевич Богдан, уч. IV. кл. 80 К, Карпа Стефан, уч. II. кл. 80 К, Охрим Олександр уч. IV. кл. 80 К; Філія Акад. гімн.: Яворський Михайло уч. II.

кл. 80 К, Гладкий Стефан уч. VII. кл. 80 К, Шавала Ярослав уч. VIII. кл. 80 К, Реальні школи I: Федунський Ф. уч. IV. кл. 60 К; Перемишль: Федаш Іван уч. VII. кл. 80 К, Дауль Іван уч. VIII. кл. 80 К, Ригель Юрій уч. VII. кл. 80 К, Станіславів: Соловій Матій уч. III. кл. 80 К, Калинчук Дмитро уч. VI. кл. 80 К, Загребний Василь уч. III. кл. 80 К, Коломия: Попадюк Василь уч. V. кл. 80 К, Бодруг Ілько уч. VI. кл. 80 К, Тернопіль: Свистун Петро уч. V. кл. 80 К, Мацишин Микола уч. VII. кл. 80 К, Липка Йосиф уч. VI. кл. 80 К, Вижниця: Сарматюк Михайло уч. IV. кл. 40 К, Товстецький Василь уч. IV. кл. 40 К, Пахольчук Гриць уч. IV. кл. 40 К, Рогатин: Парту Алекса уч. III. кл. 60 К, Мельник Михайло уч. V. кл. 60 К, Галичин Дмитро уч. IV. кл. 60 К, Бойків Стефан уч. IV. кл. 60 К, Задорожний Володимир уч. II. кл. 60 К, Ладанівський Іван уч. I. кл. 60 К, Червак Петро уч. II. кл. 40, 20 К з надвіжкою разом 60 К, Шемета Петро уч. V. кл. 40, 20 з надвіжкою разом 60 К, Городенка: Смушак Михайло уч. II. кл. 60 К, Турчин Антін уч. III. кл. 60 К, Яворів: Горошко Михайло уч. II. кл. 60 К, Худа Іван уч. IV. кл. 60 К, Самбір: Беч Іван уч. VI. кл. 60 К, Ярослав: Мітко Володимир уч. VI. кл. 60 К, Тернопіль: Йосипішин Степан уч. VII. кл. школи реальної 60 К. б) Учениці: Львів: гімн. СС. Василіянок: Демянчуківна Олександра уч. IV. кл. 60 К, Чабанівна Олена уч. V. кл. 60 К, Шпитківна Софія уч. VI. кл. 60 К, Гіжковська Марія Олена уч. V. кл. 60 К, Семінарія Р. Т. П.: Радзікевичівна Наталія уч. IV. р. 60 К, Шмігельська Ірена уч. IV. р. 120 К, Лонцка Агнія уч. IV. р. 60 К, Яновічна Корнеля уч. IV. р. 60 К, Модрицка Степанія уч. IV. р. 60 К, Онишинівна Марта уч. IV. р. 60 К, Морозівна Текля уч. IV. р. 60 К; Меляніківна Марія уч. IV. р. 60 К, Гаралівна Олена уч. IV. р. 60 К, Крайчіківна Анна уч. III. р. 60 К, Ніколайчуківна Катя уч. III. р. 60 К, Цімерманівна Магдаліна уч. III. р. 60 К, Григорович Олександра уч. III. р. 60 К, Сидоровичівна Савина уч. II. р. 60 К, Бучківна Юлія уч. II. р. 60 К, Демидчуківна Марія уч. II. р. 60 К, Пінкевичівна Леонтіна уч. I. р. 100 К, Єзерська Дарія уч. I. р. 100 К, Ліней св. Ядвіги: Зелена Олімпія уч. IV. кл. 80 К. Перемишль: Сапрунівна Юлія уч. II. кл. ліцея 120 К, Кмицікевичівна Наталія уч. VI. кл. ліцея 120 К, Савицка Оксана уч. II. кл. ліцея 120 К, Рудницка Іванна уч. VI. кл. ліцея 60 К. Станіславів: Паранкевичівна Ірина Ольга уч. VII. кл. гімн. 60 К, Мараківна Марія Софія уч. I. руч. Сем. 120 К, Коломия: Семинюківна Марія уч. III. р. сем. 60 К, Завадська Ольга Марія уч. III. р. сем. 120 К, Чолганівна Сидонія Марія уч. I. р. сем. 60 К.

Зі стипендійних надвіжок одержали: Осінчук Михайло уч. Акад. штурм красні в Кракові 120 К, Панкевич Іван уч. IV. кл. вар. шк. у Львові 40 К, Чопей Василь уч. IV. кл. в Бережанах 60 К, Бурдівна Климентина уч. IX. кл. школи виділ. 40 К, Чайківська Ірина уч. III. кл. виділ. в Самборі 40 К, Підвицька Ірина уч. II. р. сем. Р. Т. П. у Львові 40 К.

З нотаріяту. Міністер судівництва іменував нотаріального кандидата Станіслава Бодаковського в Бучачі нотарем в Залізцях.

З зелінців. Дня 27. с. м. о 9. год. відбудеться в товарів магазинах станиці Перешибль прилюдна ліцитація невідобраних товарів, як: вина, горівки, мід, селедці, смари, фарби, сывічки, начиня емалювані, машини рільничі, скріяні торби, скло, скіри, черевики, порожні бочки і т. п.

Посмертні + оповістки.

Дмитро Семчук, селянин-патріот з Шепетівки коло Тисмениці, оден з найідеальніших і найінтелігентніших селян Тисмениччини, помер дня 18. с. м. Похорон відбувся дня 20. с. м. при великім адвесі селян та інтелігентів. В. е. п.!

Наука, умілість і письменівство.

Тарас Шевченко в англійськім перекладі Українська бібліографія збогачується дуже цікавим номером, англійською книжкою п. з. „Six lyrics from the Ruthenian of Shevchenko By E. L. Voynich. London: Elkin Mathews, vigo street. W. 1911. Есть се перевода (Translations) шістьох лірічних творів Шевченка, довершенні англійською авторкою, дочкою професора університету в Кембрідж.

Переклади попереджені вступом (Preface) на двох сторінках і доволі великою життєписою нашого найбільшого поета (Tarás Shevchenko) на сторінках 7 до 24. На 25. поміщені: From day to day, from night to night, на 27 Only friend, clear evening twilight, come and talk to me! На 29. The reaper, на 31. Dig my grave and raise my barrow by the Dnieper-side in Ukraine. На 33. I care not, на 35. Winter.

Із вступу видно, що авторка переводів не богато знає про Україну, бо називає нас малим народом славянським (But if a man leave immortal lyrres hidden away from Western Europe in a minor Slavonic idiom between Russian i t. d.), але із життєписи та з переводів все таки слідно, що она очарована і захоплена поезією напого Кобзаря. Поки подамо оцінку книжочки (дуже гарно виданої) ділімо ся з читачами вісткою про отсю, на всякий спосіб цікаву новість.

Свідчить она про поширене впливу немирічних творів Тараса Шевченка, котрі вже знайшли собі такий живий відгук в душі доньки далекого від нас Альбіону.

Богдан Л.

НАУКОВИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Др. Володимир Геринович.

Нарис до землемісії угорської України.

(Дальше).

А пливуть ті води і не вертають. Минають ростинний склін гори, дебру і ліс та не очуяють ся доперва тоді, як найдуть ся се-ред іншого середовища гень далеко від ро-динного місця на долині.

Ще не змогла Тиса набрати сил, не вийшла її на добре з дитинчих літ, а уже каже їй чоловік двигати ярмо життя. На десять кіль-метрів від жерел побудував уже чоловік там, скріпив штучно сили Тиси та набравши на її рамена окрасу гір, каже їй вести гень даль-ше між чужих людей та у чужий край, наче-би хотів її всю пригадати природу сторін, де перейшли єї перші дні життя.

Коло Ясена зміяє Тиса свій напрям; звертає ся від сходу в напрямі полуднєвім, і пливє далі між високими хребтами гір. Оглядають її води високі і красні верхи, між якими виступають Петрош і Піп Іван. Трохи даліше лукається сії води з водами річки Вишової, що напирає на Тису з боку та пре-ї в західну сторону.

Коло міста Сигота вступає Тиса на долину, покидає кайдани гір, які її стискали з обох боків, а потім свої води свободно, хотій не так, як се діє ся трохи даліше коло місцевості Селигца.

Вступивши тут на долину набирає свої води рухів і чинить таке, наче-би хотіла над-ложити своєвільностю се, що було її заборонене перше, як сторожами її були по обох боках високі та неподатні пасма гір.

Ділить ся она на численні рамена та пли-ве'в'юми коритами, розділяючи силу своїх від на часті. Між її раменами творяться о-строви, порослі ростинністю а ту і там засе-

лені людьми. Стровані острови та рамен Тиси в залежні від її промах. Коли надійдуть з гір сильні та великі води, творить Тиса та-ке, наче-би попала в божевіль. Засипає старі корита рінню, води заповнюють її ложище по береги а боввані вуться вужом на до-ліні, шукуючи додідного відповіді. Не зважають на огороди і поля, не обмінуть ні гарніх лугів, ні засіяніх зерном піль, якими чванить ся та околиця, авіпавіт не опадає людських осад. По такім виліви маєш враження, неначе-би камінна буря перейшла тою стороною.

Такі виліви Тиси се правдиве нещастя для нашого народу. Щастя, що така більшість Тиси не стала. Перебувши наче напад божевіль, стає она поважною і поволі котити свої хвілі. На її водах побачиш скарби чаших гір, що йдуть на долину в безлісну частину Угорщини.

До Номина пливе Тиса в напрямі захід-нім. Тут творить великий закрут, якби хотіла ще раз подивитися на родинні місця і звертає ся до півночі до карпатського горба.

Сказавши прощальне слово, звертає ся Тиса коло міста Чоп в сторону полуднєву — західну і держить такий напрям аж до Токай.

Коло Токай полішає українську етно-графічну область а вступає в країну тих, ко-трим судьба віддала наших закарпатських бра-тів в „опіку“.

Лише маленька частинка численних та болот у воду лівобічних долів Тиси пе-рецливав через угорську-українську країну.

До них належать: річка Лазиця, ко-ротенька, впадаюча в Тису коло зданої гра-ничної оселі Ясен (Körözmező); випливав она з чорногорського хребта а саме з підніжжя найвищого верха Говерлі (2058). Біла Тиса вливав свої води в чорну властиву Тису — коло місцевості Рахова. Спливав до неї численні потоки як з під чорноморського хреб-та так і з під Петрова.

Більшою лівобічною притокою Тиси є

річка Вишова, що має свій початок у горах близко буковинсько-семигородської границі, оподалік жерел Чорного Черемоша. Приймає она цілій ряд правоїчих і лівобічних при-ток, коротких та пічим не замінних, хиба гарними краєвидами.

Останньою лівобічною притокою Тиси на українській етнографічній області є річка Іза, що нині лиш ту і там дотикає українських сіл. Вже зачинається ся тут угорські оселі, що на найкрасивіших платинах землі випирають-на-ши. Тут становить ся річка полуздневу граничю між українським а угорським населенем, яка тягне ся Тисою даліше на захід а сягає майже під місто Токай. Річка Іза заслугує на згадку ще із іншого боку, а саме через свою дивні підземні корита, яких не стрічають нігде інде між нашими ріками. Вже оподалік від своїх жерел ховає ся она під землю — та підземними вечерами пливє на просторі чотирьох миль.

Лівобічних долів Тиси, що пливуть по землі заселені нашим народом є много. Усі они богаті в рибу — та воду пливуть просторими долинами та на низині вливавуть свої води в Тису. Важніших рік є тут окілько дванадцять. А саме: Сопурка, річка гориста повстала із злукі кількох потоківколо Поляни, а впадає до Тиси оподалік міста Бількова. Торець званий також Тересвою, випливав з Бескиду, напроти жерел Солотвинської Бистриці. До него впадає як з правого, так і з лівого боку много приток як: Мокра і Жу-жанська. Талабор випливав з Бескиду коло Горганів напроти жерел Съвічі. Пливе майже в простім напрямі з півночі на півдні. Увійшовши з гір в долі розділює ся на численні рамена, блудить вими по широкій своїй долині і кількома відногами впадає до Тиси коло міста Вишкова.

Великий Аг (Nagy Nagh) повстает з полу-чення кількох потоків. До Тиси впадає коло Густу. Бержава випливав коло полонини і села того самого що і ріка, імені Війшовши на

долину, ділить ся на кілька рамен, які пли-вуть роздільно по низині. Тут перепливав окопицю мочаристу та нездорову, хотяй бо гату в буйну ростинність. Усі вода Бержави не вливаває ся безпосередно до Тиси. Одно єї розлучене рама впадає до Латориці коло села Добронови, а друге коло Варієва до Тиси. Латориця бере свій початок на граници галицької України коло полонини званої козаковою Полянкою. До Мункачева пливе горами. При тім місті покидає їх і входить на долину, де ділить ся на кілька рамен. Пливе в різких напрямках, то в полуздневім, то в східнім, то західнім через се, що нема тут виразного і більшого спаду. На низині пливе она наче би не знала, куда, наче-би гляділа доперва дороги. Ріка Латориця заслугує на увагу тим, що она богата в воду і є одною з найбільших приток Тиси на українській області. Подібно, як Тиса — так і Латориця є рікою сплав-ною.

Уж випливав в полонинах гори званої Бескидом напроти ріки Сяну, оподалік котро-го находити ся містечко Ужок. Коло Ужа города спускає гори а понизше его впадає до Лабориці. Лабориця складає ся з двох річок та са-мої назви, які випливав на гранici галицької України. Коло містечка Межилаборця зливають ся в одну поважнішу річку.

Тепла випливав з хребта карпатського в щарискім комітаті. Рівнобіжно до неї пливе ріка Ондава, яка бере свій початок рівнож в Карпатах напроти жерел нашої річки Вислоки. Теніла і Ондава зливають ся в одну коло села Торговища, а низше єго впадають они до Лаборці і звуть ся її іменем. Пливе она дальше на півдні, де лучить ся з водами Лаборці полученої уже з Ужом та Латорчею. Усі ті ріки разом получені носять назулу Бор-дрочки, яка яко ріка поважна впадає коло Токай до Тиси. Бордрочка є рікою незвичайно богатою в воду.

(Дальше буде).

Нечувана!

ПРАКТИКА ПАРЦЕЛЯЦІЙНА коштом 20.000 К.

Ціна брошурі після числа замовлення.

Замовлення: о. Попович, Городенка, п. Городенка. (3-8)

Др. Богдан Барвінський:

Зізд галицького князя Данила з угорським королем Белою IV. в Прешбурзі 1250 р. лето річно-критична аналіза. Львів 1901 мала 8° ст. 18. — Ціна 10 сот.

Жигімонт Кейстутович, великий князь ли-товсько-руський. Історична монографія. Жовква 1905 8° ст. XIV+170. — Ціна 2 К.

Прешбурзький зізд в справі спадщини по Бабенбергах. (Причинок до історії великого австрійського безкоролівя). Львів 1903. 8° ст. 27.— Ціна 30 с.

Zygmunt Kiejstutowicz, książę starodubski. Lwów 1906. 8° st. 28. — Ціна 50 с.

Історичні причинки. Розвідка, замітки і матеріали до історії України-Русі. I. Жовква 1908 мал. 8° ст. 170. — Ціна 2 К.

Bogurodzica dzewicza a історичні ви-сновки д-ра Шуцата. (В інтересі історичної пра-вди). Lwów 1906. мал. 8° ст. 41. — Ціна 20 с.

Історичний розвій імені українсько-русько-го народу. Lwów 1909, мал. 8° ст. 41. — Ціна 40 с.

Історичні причинки і т. д. II. Lwów 1909 мал. 8° ст. X+94. — Ціна 1 К 50 с.

Оповідання з рідної історії. Жовква 1911. 8° ст. 190+XXXVI (53 образки)+2 карти. — Ціна 2 К 20 с.

В справі підручника рідної історії для I. класи середніх шкіл. Lwów 1911. мал. 8° ст. 79. — Ціна 50 с.

Дістати можна в книгарні Наук. Тов. мі. Шевченка у Lwów. Ринок 10.

З публичної ліквідації, походячі нові меблі продаються ся по слідуючих цінах: Сецесійний крісло К 45, отомана К 26, шафа К 30, спальня К 190 ідельня К 140, столи К 9, уладження кавалерської кімнати К 120, плюшеві салони К 90, магонізований салони К 180. Крім сего чимало образів, крісел, столів, шаф, кріделів, канап, столиків, занавісів і фіраною. — ДОРОГЕУМ" ул. Ліндого ч. 7 (бічна Коперника). Порядок з провінцією листовне.

УВАГА! Наще підприємство купує і по-середничить в продажі меблів з приватних домів, з конкурсних і спадкових мас — прий-має усю обстановку до переховання. (12-30)

Перша найбільша 25 покійів богато заосмотрена

Асекуруйте своє майно від огню

В „Дністрі”!

Кождий Русин повинен асекурувати ся від огню, щоби на слічай пожежі не понести страти, бо достаток одиниця то доброяти цілого народу.

Дністер повинен асекурувати ся тіль-в рускім товаристві взаємних обезпечень

ДНІСТЕР

Нема жадного іншого руского товариства асекураційного, тільки один

ДНІСТЕР

„Дністер“ рахує найдешевіші оплати за обезпечення селянських будинків.

„Дністер“ звертає кожедорічний чи-стий зиски своїм членам; за рік 1911 ви-носить зворот 10%.

„Дністер“ оцінює та виплачує шко-ди по огні скоро і ретельно, а до комісії запрошує все двох господарів на оціні-телів.

„Дністер“ дає підмоги руским школам і бурсам, де виховують ся селянські діти.

Люди асекурувані в „Дністру“ можуть дістати позичку у всіх великих Банках і в Товаристві взаємного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ виносять з кінцем 1911 року 3.353.305 корон.

„Дністер“ приймає обезпечення на житі у всіх догідних комбінаціях (на дожиті, посмертні капіталі, посаги, ренти).

В „Дністру“ можна обезпечити від крадіжки з вломом движимості всякого рода, а товариства кредитові готівку, цінні папери і некслі за дешевою опла-тою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаємних обезпечень „Дністер“ у Lwów, у власнім

домі ул. Руска ч. 20.

Інформація з приватних джерел

Інформаці